

AgEcon SEARCH
RESEARCH IN AGRICULTURAL & APPLIED ECONOMICS

The World's Largest Open Access Agricultural & Applied Economics Digital Library

This document is discoverable and free to researchers across the globe due to the work of AgEcon Search.

Help ensure our sustainability.

Give to AgEcon Search

AgEcon Search

<http://ageconsearch.umn.edu>

aesearch@umn.edu

*Papers downloaded from **AgEcon Search** may be used for non-commercial purposes and personal study only. No other use, including posting to another Internet site, is permitted without permission from the copyright owner (not AgEcon Search), or as allowed under the provisions of Fair Use, U.S. Copyright Act, Title 17 U.S.C.*

No endorsement of AgEcon Search or its fundraising activities by the author(s) of the following work or their employer(s) is intended or implied.

átfogó és
nhoz kap-
nyiség és
rjedelmes
ötetben a
alapjainak
ismerteté-
ek kereté-
t elsősor-
célok for-
közét tár-
hát a nép-
rtani kér-
zdálkodás
k. A szo-
épgazda-
dálkodás-
idő alatt
endkívüli
ményeket.
úien meg-
feladatai-
vonalát,
. A nem-
ányítását
gyarmati
a nemzeti
ág. Ezek-
vezetői a
elmarad-
sság élet-
t. A fej-
rlük gaz-
tését. E
k bemu-
vgazdál-
ocialista
hetséges.

VILÁGÉLELMEZÉSI PROBLÉMÁK

BOERMA, A. H., dr.

Az éhség és a gyengéntápláltság még mindig sokakat sujt a világon. A FAO becslése szerint legalább 500 millió ember — vagyis megközelítően a világ lakosságának mintegy $\frac{1}{8}$ -a szenved állandóan az élelemhiány miatt. Ennek a megdöbbentő helyzetnek a fő oka nem a mezőgazdasági termelési kapacitás hiánya, vagy az élelmiszerek rossz elosztási rendszere, mint sok ember véli, hanem a *szegénység*.

1.

A szegénység a vásárlóerő hiányát jelenti. A szegény ember nem rendelkezik eszközökkel a létfeltételeket képező javak megvásárlására, ezért rosszul táplált, hiányos a ruházata és rosszak a lakáskörülményei. A szegénység fő oka a munkanélküliség és ennek következtében a kereset hiánya. Az ILO (Nemzetközi Munkügyi Szervezet) becslése szerint az ilyen munkanélküliek száma az úgynevezett harmadik világban körülbelül 300 millió. A nyugati iparosodott világban a munkanélküliek számát megközelítően 18 millióra teszik.

Az egyetlen kivezető út a szegénység zsákutcájából az elszegényedett tömegek vásárlóerejének, a keresők számának és jövedelmének a növelése. Ez mindenekelőtt a fejlődő országok kormányainak a felelőssége. Sajnos ezek egyedül nem rendelkeznek elegendő pénzügyi erőforrással és technológiai ismerettel a munkaalkalmak teremtéséhez. E tekintetben szükségük van a világ másik részének, elsősorban a gazdag, iparosodott országoknak a segítségére.

A fejlődő országok azonban maguk is jóval többet tehetnek és kell is hogy tegyenek a jövedelmek jobb elosztásáért. Gyakran felismerhető a hibás befektetés. Mindenféle presztizs létesítmények, mint repülőterek, stadionok stb., gyakran prioritást élveznek a valódi fejlődést szolgáló beruházásokkal szemben. Az ipari befektetésekkel nagyon gyakran azokat a nyugati meg-

oldásokat másolják, amelyek általában sokkal fontosabbak a munkamegtakarítás szempontjából, mint az új munkahelyek létesítése tekintetében. A legtöbb fejlődő országban égető szükség van arra, hogy a szegények tömegei számára hasznos munkaalkalmakat teremtsenek, de ezt kellő mértékben nem veszik tekintetbe gazdasági és társadalmi tervezésükben. Ennek következtében aztán a gazdagok egy kis felső rétege, a lakosság mintegy 15%-a egyre gazdagabbá válik, mialatt a társadalom másik része egyre szegényebb és szegényebb lesz.

Ezt ellensúlyozandó, a fejlődő országokban a kormányok progresszívabb politikájára és annak következetesebb végigvitelére van szükség. Különösen vonatkozik ez arra, hogy a mezőgazdasági fejlődés kifejezettebb prioritást kapjon. A legtöbb fejlődő országban a mezőgazdaság a nemzetgazdaság alapja; mégis gyakran nem helyeznek erre megfelelő hangsúlyt a nemzeti tervezésben. Ezen változtatni kell.

2.

Bár egyetértünk azzal, hogy a fejlődő országok többet tehetnek és kell hogy tegyenek önmaguk megsegítésére, erőfeszítéseik sikere attól a segítségtől függ, amelyet a világ gazdagabb részétől kapnak. Ez különösen vonatkozik a legszegényebb fejlődő országokra; azokra, amelyek nem rendelkeznek exportálható olaj- vagy ásványkészletekkel, tehát majdnem teljesen csak arra támaszkodhatnak, amit saját mezőgazdaságuk és munkajerejük produkál. A gazdag országok segíthetnek:

- tőke és technológiai ismeretek átadásával;
- a meglévő kereskedelmi korlátozások leépítésével, különösen azoknak a termékeknek a tekintetében, amelyeket a fejlődő országoknak exportálniuk kell abból a célból, hogy devizabevételhez jussanak és így képesek legyenek finanszírozni nélkülözhetetlen importjukat;
- nemzetközi akciók elősegítése útján a világpiaci árak nagyobb stabilitásának és a fejlődő országok biztosabb bevételeinek megvalósítása révén, hogy ezek képesek legyenek a pénzügyi egyensúly és a stabilabb gazdaság létrehozására.

Ámbár nem tagadható, hogy a fejlett országok már sok mindent tettek az említett lehetőségek érdekében, mégis azt kell mondanunk, hogy nem tettek eleget, és tevékenységük gyakran inkább alapul nemzeti megfontolásokon, mint a segítséget kapó ország érdekein. Hogy nem tettek még elegendőt, illusztrálható például azzal a ténnyel, hogy bár a második fejlesztési évtized kezdetén a gazdagabb országok ösztönöztek egyetértettek azzal, hogy nemzeti jövedelmük 0,7%-át tényleges fejlesztési segélyre adják, mégis ennek csak alig felét fordították erre. Az élelmiszersegély egy másik kirívó példa arra a tényre, hogy a nemzeti érdekek gyakran felülkerekednek az élelmiszersegélyre szoruló országok szándékain. Az élelmiszersegély juttatását inkább motiválta, hogy a fejlett országok terhes feleslegeiktől szaba-

duljan
leteit k

A

lása m

export

— a fe

rolni a

tatásá

hogy r

nyi or

gosabl

látásá

A

vált, m

az úgy

dött é

ferenc

ügyi A

ILO (I

közi k

Konfe

— szin

lehető

összej

sován

csapás

feszít

esetbe

lyike

A

a gazo

változ

ellent

csopo

sága

amely

telens

génys

U

Konfe

azon

ból a

évtize

vábbi

a jele

duljanak, mintsem az a kívánság, hogy a rászoruló országok valódi szükségleteit kielégítsék. Számos példát idézhetnénk erre vonatkozóan.

A fejlődő országok családottsága egyre növekszik a dolgok ilyen alakulása miatt. Az olajválságot követően, 1973-ban — felbátorodva az olajexportáló fejlődő országok együttes akciójának kézzelfogható eredményein — a fejlődő országok a korábbinál sokkal erősebb nyomást kezdtek gyakorolni a vagyonos országokra, hogy rábírák őket magatartásuk megváltoztatására és elérjék az új gazdasági rend bevezetését a világon. Hangoztatták, hogy radikális változás szükséges a gazdagok magatartásában. A valamenynyí ország közötti valódi partnerség megvalósításának a gazdagság igazságosabb elosztását és a gazdasági lehetőségek nagyobb egyenlőségének kialakítását kell eredményeznie világszerte.

Az új gazdasági rend számos olyan nemzetközi tanácskozás tárgyává vált, mint az ENSZ-közgyűlés rendkívüli ülészaka (1975. szeptemberében), az úgynevezett észak—dél konferencia Párizsban (amely 1975. végén kezdődött és még ma is tart) és az UNCTAD Nairobiban tartott legutóbbi konferenciája. A különböző ENSZ-szervezetek konferenciái, a Nemzetközi Pénzügyi Alap, a FAO (ENSZ Mezőgazdasági és Élelmezésügyi Szervezete) és az ILO (Nemzetközi Munkaügyi Szervezet), valamint más specifikus nemzetközi konferenciák — mint a Világnépesedési Konferencia, a Világélelmezési Konferencia, a környezettel foglalkozó konferencia, a tengerjogi konferencia — szintén mind érdekelve voltak e probléma aspektusaiban. Természetesen lehetetlen most annak részletezése, hogy mi történt ezeken a nemzetközi összejöveteleken. Általában szólva, ezeknek az eredménye meglehetősen sovány. Igaz, hogy a legtöbb esetben elkerülték az éles ellentéteket, összecsapásokat az iparosodott és a fejlődő országok között, mégis hatalmas erőfeszítések kellettek a kompromisszumok eléréséhez. Az is igaz, hogy néhány esetben a gazdagabb országok adtak bizonyos koncessziókat, de ezek némelyike csupán papíron van meg, gyakorlati értéke kevés.

A fejlődő országokat egyre inkább irritálja ez a nyilvánvaló vonakodás a gazdagabb országok részéről, amelyek megpróbálják megkerülni a valódi változást a fennálló gazdasági rendben. Ezért várható, hogy a politikai ellentétek még hosszú ideig megmaradnak a következő időszakban a két csoport között. Személyes véleményem szerint a fejlődő országok sok kívánsága jogos és a jelen helyzet nem tartható. Mégis, a fontos változások, amelyeknek be kell következniük, csak fokozatosan történhetnek, és képesség ezek gyors megvalósulására számítani. Ez azt jelenti, hogy a szegénység és az éhség elleni harc még hosszú és nehézségekkel terhes lesz.

Úgy vélem, így érthető az a gondolatom, hogy a római Világélelmezési Konferencia (1974. november) túlságosan optimista volt, amikor kitarított azon reménye mellett, hogy az éhség és a rossz tápláltság eltűnhet a világból az 1985-ig tartó évtizedben. Sajnálatos, de attól tartok, hogy néhány évtizedre szükség lesz e cél eléréséhez, még ha feltételezzük is, hogy a további politikai változások nyilvánvalóan gyorsulnak a jövőben, szemben a jelenlegi, nem szerencsés helyzettel.

3.

A FAO-nál töltött hosszú éveim alatt egyre inkább arra a meggyőződésre jutottam, hogy valódi megoldás lehetetlen egyedül az élelmiszer-termelésre és -elosztásra vonatkozó intézkedésekkel. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy keveset vagy semmit nem tehetünk az élelmezés és a mezőgazdaság ezen specifikus területén. Sőt a FAO működése során próbált is tenni az éhség leküzdése érdekében, úgy hiszem, meglehetősen sikerrel. Személyes meggyőződésem, hogy ha egy ilyen szervezet, mint a FAO nem működne, a jelen helyzet még rosszabb lenne.

A FAO jelentései bizonyítják, hogy a szervezet számos figyelemre méltó kezdeményezést tett a kezdeti évektől kezdve mindazokban a kérdésekben, amelyekkel a világ mezőgazdasága szembesített. Sok kezdeményezés azonban nem vezetett az eredetileg elvárt vagy remélt konkrét eredményekre. Ámbár a FAO erőfeszítései gyakran hoztak értékes eredményeket, amelyek talán nem voltak elegendőek, de amint már említettem, kialakult bizonyos politikai egyetértés a tagországok között a FAO kezdeményezéseinek követségében.

Amikor 1973-ban — az eluralkodó katasztrofális élelmezési helyzet figyelembévételeivel — politikai szinten kezdeményezték a korábbi, technikai jellegű konferenciáktól különböző világélelmezési konferencia 1974-ben történő megszervezését, erőteljesen támogattam ezt a törekvést. Az élelmezési probléma első ízben vált olyan hivatalosan elismert alapvető problémává, mint az energiakérdés, amelyet szintén lehetetlen megoldani a világ összes országának együttes politikai mobilizálása nélkül.

Mielőtt a Világélelmezési Konferencia eredményeiről szólnánk, a világ mai élelmezési helyzetéről kell rövid helyzetképet adni.

Mindenekelőtt arra kell rámutatni, hogy a meglehetősen vészes 1972—1973. és 1973—1974. évi termésekig a világ élelmezési helyzete jelentősen javult. E tény következtében addig általában a sűrűn lakott fejlődő országok — különösen Ázsiában, kedvező klimatikus feltételeik eredményeként — jó terméseket értek el. A legtöbb fejlődő országban az egy főre jutó élelmiszer-termelés 1975-ben és 1976-ban is növekedett. Kivétel azonban jónéhány afrikai ország, amelyek az évtized kezdetéig majdnem minden évben kisebb termést regisztráltak.

A legfontosabb élelmezési cikkeket tekintve például gabonafélékből valamelyest növekedett a világ teljes termelése 1974—1975-ben, az előző termelési évhez képest; 1975—1976-ban pedig 8%-kal volt nagyobb a termés, mint 1974—1975-ben.

A rizs esetében, amely egy másik nagyon fontos élelmezési cikk, a termés az 1974. évi 214 millió tonnáról 1975-ben 229 millió tonnára növekedett, és az 1976. évi termési kilátások — bár még bizonytalanok — ígértesek.

A gabonakészletek, amelyek veszedelmesen alacsonyok voltak 1974-ben, valamelyest növekedtek. Az 1976. évi előrejelzés szerint eléri a 115 millió tonnát, szemben az 1974—1975-ös időszak 104 millió tonnájával. A terme-

lési és
időszak

marad
lának, a

A

magas

években

Így

javul

lódás m

vagy es

javítás

EB

ben a

magát

ami sül

dál a

ben.

Fe

nyos er

dandó

elegenc

szélyét

EB

nak a

azokna

ferenci

növeke

keresk

sokat

éhezés

hat.

A

tett, a

erőfor

ügy, a

társad

a jobb

gazda

lották

segély

sanak

nyújt

lési és kereskedelmi kilátások arra mutatnak, hogy az 1976–1977. évi időszak zárókészlete ismét növekedhet. Ez azonban még meglehetősen alatta marad a világelelmezési biztonsághoz szükséges tartalék becsült színvonalának, amelyet mintegy 150 millió tonnára tesznek.

A gabonafélék és a rizs ára jelentékenyen esett az 1974. évi különösen magas színvonalhoz képest, de még mindig magasabb, mint a válság előtti években.

Így — habár a világ élelmezési helyzete különösen a fejlődő országokban javul — nincs ok a meglepődöttségére. Nem szabad elfelejteni, hogy a fejlődés majdnem kizárólag a jobb időjárási feltételek következménye, és nem vagy csak nagyon kis mértékben a mezőgazdasági termelés és az elosztás javítására irányuló kormányzati intézkedéseké.

Ebből következően két egymást követő rossz termésű év esetén a jövőben a világ nagyon könnyen ismét nehéz élelmezési helyzettel találkozhat magát szemben, hasonlóval vagy rosszabbal, mint 1973-ban és 1974-ben, ami súlyos éhínséget okozott számos afrikai és távol-keleti országban, például a Sahelian Zónában, Etiópiában, Szomáliában, Indiában és Bangladesben.

4.

Felmerül a kérdés, elérheti-e a világ az 1970-es években, hogy tudományos eredményei és az általános erőfeszítések ésszerű növelése révén marandóan olyan helyzetbe kerüljön, amelyben az emberek milliói számára elegendő remény van arra, hogy ne függjenek az egyes évek időjárási veszélyétől.

Ezzel kapcsolatban vissza kell térnünk a Világelelmezési Konferenciának a világ élelmezési helyzetét valóban erősítő ajánlásaihoz, valamint azoknak a konferencia óta eltelt 20 hónap alatti megvalósulásához. A konferencia első következtetése az volt, hogy legalább évi 4%-os termelés-növekedés szükséges. Ezt a növekedést csupán az élelmiszerek becsült kereskedelmi igényére alapozták, a következő évekre vonatkozóan. Ez nem sokat változtathat a sok szegény országban manapság is létező krónikus éhezéssel és nyomorúsággal. Javulást csak sokkal nagyobb növekedés hozhat.

A 4%-os növekedés elérése érdekében a konferencia nagyszámú ajánlást tett, amelyek között vannak pusztán technikai jellegűek, mint a nemzeti erőforrások megóvása, a mezőgazdasági kutatás, a növény- és állategészségügy, a műtrágyák és növényvédő szerek használata stb. Más ajánlások társadalmi és intézményes természetűek, mint a földreform szükségessége, a jobb mezőgazdasági tanácsadó szolgálat és a nagyobb figyelem a kisgazdaságok termelékenységére. Általánosabban, a fejlődő országoknak ajánlották a nemzeti befektetések növelését a mezőgazdasági termelésben. A segélyt nyújtó országokat kérték, hogy a mezőgazdaság fejlesztésére nyújtsanak technikai segítséget és tőkesegélyt. Az összes mezőgazdasági célra nyújtott idegen segélyt 5 milliárd \$-ra becsülték (ami a jelenlegi értéken

mintegy 6 milliárd \$). A pótlólagos pénzügyi források mobilizálása és a célul kitűzött 5 milliárd dollár elérése érdekében egy új nemzetközi mezőgazdasági beruházási alap létesítését javasolták, megközelítően legalább 1 milliárd \$-ral.

Elmondható, hogy ezek az ajánlások eszközök a jó kezdethez. A legtöbb fejlődő ország nagyobb figyelmet fordít mezőgazdaságára, mint a múltban tette. Legalábbis sok nemzeti beruházási terv ezt mutatja.

A konferencián megegyezést értek el az I. F. A. D. (új alap a mezőgazdaság fejlesztésére) alapelvei tekintetében, és már 940 millió dollárt felajánlottak az 1 milliárdos célkitűzésre. Az új alapítvány azonban sajnos nemigen kezdheti meg a működését a következő év eleje előtt. Legalább 2 esztendő telik bele, amíg megkezdí tevékenységét és hatása lesz a mezőgazdasági termelésre.

A második legfontosabb téma a világélelmezés biztonsága volt. A Világélelmezési Konferencia támogatta a FAO kezdeményezte javaslatot: élelmiszer-tartalék létesítését a világ valamennyi országában, amely együttesen biztonságot nyújthat bármily hiány ellen, amely rossz termékek vagy más csapások esetén, különösen a szegény és sűrűn lakott területeken keletkezhet.

Ennek az akciónak a keretében sok fejlődő ország főként saját élelmiszer-tartalékára tesz ajánlást, ha ez lehetséges. Tény, hogy már néhányan tettek kezdeményezéseket. Létrehoztak élelmiszer-tartalékokat (főleg gabonából vagy rizsből) csak saját forrásokból, mint India, amely saját jó terméséből mintegy 12 millió tonnát szeretne tartalékolni. Idegen segély igénybevételével akarnak tartalékokat képezni Banglades és a Sahelian Zóna országai. Érthető azonban, hogy az élelmiszer-tartalék nagy tömegét az iparosodott országok fogják fenntartani. Sajnos, további előrehaladás nem történt, mivel az iparosodott országok nem jutottak megegyezésre egymás között a készletek természete és a költségek viselése területén.

Sajnálatos, hogy az elfogadott nemzetközi akció ellenére a gyakorlatban kevésbé valósul meg a világ élelmezési biztonsága. Meg kell várnunk egy másik élelmezési katasztrófát, mint ahogy tapasztaltuk Bangladesben és a Sahelian Zónában, mire döntő akcióra kerülhet sor?

A harmadik ajánlás szorosan kapcsolódott az élelmezési biztonsághoz, és az élelmiszersegély növelésére vonatkozott. A Világélelmezési Konferencia egyetértett abban, hogy legalább 10 millió tonna szemes termény szükséges évente a fejlődő országok élelmezési segélyezésére. Az élelmiszersegélynek elérhetőnek kell lennie, különösen a legszegényebb fejlődő országok számára, amelyek képtelenek élelmiszer-szükségletüket a világpiacról kereskedelmi úton kielégíteni. Véleményem szerint a javasolt 10 millió tonna túlságosan alacsony a valódi szükségletekhez képest, különösen a rossz termésű években. De nehézségek forrása az is, hogy egyrészt 1975-ben a 10 millió tonnás minimális célkitűzéssel szemben csak 9,3 millió tonnát értek el, másrészt, hogy nincs megfelelő egyezmény az élelmiszert exportáló országok között a minimális célkitűzések jövőbeni elérésére.

A
delmén
liberal
kedelm
Keresk
fordító
ajánlás
ország
érdeke

S
szágo
akadá
hogy a
re vez

M
fosztv
szárm
külözl

V
táplál
élelm

A
hogy
kozás
a gaz
embe
kozás
tudat
nyom

I
jobb
sági
szüks
bár
tünk

akció
legi
tikai
ellen
Ügy
an a

A negyedik fontos kérdés volt a mezőgazdasági termékek világkereskedelmének a liberalizálása. Ez a probléma egy részét képezi a kereskedelem liberalizálása általános problémájának, amit az UNCTAD (az ENSZ Kereskedelmi és Fejlesztési Konferenciája) és a GATT (Általános Vámtarifa és Kereskedelmi Egyezmény) keretében tárgyalnak, mégis jelentős figyelmet fordítottak rá a Világélelmezési Konferencián, amely elfogadott néhány ajánlást a mezőgazdasági termékek szabadabb exportjára az iparosodott országokban. Ebben a kérdésben természetesen valamennyi exportáló ország érdekelt, nemcsak a fejlődő országok.

Sajnálatosan mindeddig kevés előrehaladás történt az iparosodott országokba irányuló mezőgazdasági termékek exportja elleni kereskedelmi akadályok csökkentése terén, és úgy tűnik, jelenleg kevés a remény arra, hogy az UNCTAD és a GATT keretében a megegyezés kielégítő eredményekre vezet a közeljövőben.

Mindaddig, amíg a jelenlegi helyzet fennáll, sok fejlődő ország meg van fosztva a gazdasági nyersanyagaik és feldolgozott termékeik exportjából származó, és a gazdasági fejlődésükhöz fontos áruk finanszírozásához nélkülözhetetlen külföldi fizetőeszközöktől.

Végül a Világélelmezési Konferencia nagy figyelmet fordított a fejlett táplálkozás fontosságára. Ez volt az első alkalom, hogy mezőgazdasági és élelmezési konferencián a táplálkozás ilyen nagy figyelemben részesült.

A cél az, hogy az élelmiszer-fogyasztási politikák arra vezessenek, hogy az elérhető élelmiszerek a legjobban szolgálják az emberek táplálkozását. Jelenleg sok élelmiszer elvész a rossz élelmezési szokások miatt mind a gazdag országokban, ahol az egészség fenntartásának szempontjából az emberek gyakran túltápláltak, mind a fejlődő országokban, ahol a táplálkozási szokások változatlanul régi tradicionális tabukon alapulnak, és a tudatlanság a tökéletesen jó élelmiszertípusok elutasításához vezet még nyomor idején is.

Mindez szükségessé teszi a kiterjedtebb táplálkozási kutatásokat és a jobb táplálkozás ismeretének oktatását. Továbbá szükséges, hogy a gazdasági és társadalmi tervezésben a kormányok felismerjék a jobb táplálkozás szükségességét. Úgy tűnik, hogy a kormányok fokozatosan e felé haladnak, bár — ismét meg kell jegyezni, — eredményeket csak nagyon lassan érhetünk el.

5.

A Világélelmezési Konferencia főbb ajánlásainak és az azokra irányuló akcióknak a rövid összegezésével nem adtam nagyon biztató képet a jelenlegi helyzetről. Mindenesetre tény, hogy a konferencia létrehozott egy politikai jellegű, új, állandó testületet, a Világélelmezési Tanácsot az ENSZ ellenőrzése alatt, a változás azonban egyelőre nem sok a múlttal szemben. Úgy tűnik, hogy a kormányok várakozó álláspontra helyezkednek, hasonlóan a Világélelmezési Konferenciát megelőző helyzethez. Szeretném remélni

azonban, hogy az én megítélésem rossz e tekintetben. Megrendítő lenne, ha egy másik és még nagyobb élelmezési katasztrófa következne be a világon. Ezért szükséges a kormányokat ismét konkrét akciókra ösztönözni.

В статье перечисляются те факторы которые причиняют голодание бедных слоев населения в развивающихся странах. Указывается, что нужно делать правительствам этих стран для борьбы с голодом, указывается и то, как могут оказать помощь в этой борьбе богатые индустриальные страны. Автор рассматривает как выполняются рекомендации Всемирной конференции по питанию, разработанные для борьбы против голода.

Vom Verfasser wurden alle jene Faktoren der Reihe nach untersucht die bei der Unterernährung der armen Bevölkerungsschichten in den Entwicklungsstaaten eine Rolle spielen. Besonders auf jene Tätigkeiten der Regierungen in den Entwicklungsländern wurde hingewiesen die beim Kampf gegen den Hunger von ihnen unbedingt ausgeführt werden müssen. Auch die Frage wurde untersucht dass die reichen Industrieländer in einer welchen Weise die Ernährungssorgen in den Entwicklungsstaaten vermindern können. Schliesslich wurde untersucht, dass welche Fortschritte bei der Realisierung der zur Beseitigung des Hungers von der Welternährungskonferenz erarbeiteten Empfehlungen erreicht wurden.

Those factors are revealed in the paper which effect hunger among the poorer social stratas in countries being at the way of development. The author points out the measures to be taken by the governments of these countries in order to promote the struggle against hunger and surveys also those means whereby the rich industrialized countries should in this struggle help the developing countries. In conclusion he investigates whether at what extent the recommendations elaborated by the World Food Conference for the struggle against hunger were fulfilled.

A G

A

A
zetek
a Gaz
tatni
kezet

I
a legs
a szer
zetés
mülk

terül
term
a ter
men
főág
tés,
horiz

ismé
zetel
közé
nagy
tago